

Motion till riksdagen 2011/12: MJ443

av **Richard Jomshof (SD)**

Skärpta regler för svensk minknäring

Förslag till riksdagsbeslut

1. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som anförs i motionen om att i djurskyddslagen (1988:534) införa en paragraf som klart och tydligt stipulerar att minkar som föds upp för pälsproduktion ska hållas på ett sådant sätt att deras naturliga behov av att springa, klättra och simma tillgodoses.
2. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som anförs i motionen om att införa ett importförbud av pälsvaror från länder som inte lever upp till de krav som stipuleras i svensk djurskyddslagstiftning.

Motivering

I Sverigedemokraternas valmanifest *99 förslag för ett bättre Sverige* – Sverigedemokraternas kontrakt med väljarna 2010–2014, skriver partiet bland annat följande: ”I vårt Sverige värnar vi om djuren och det svenska djurskyddet.” Vi skriver också att vi vill ha ett importförbud av djurprodukter som ”framställts genom att utsätta djur för onödigt lidande”. Jag vill ta fasta på båda dessa skrivelser och ser det som en självklarhet att Sverige skall verka för importförbud av djurprodukter där djur utsätts för onödigt lidande.

Sverige har en lång tradition av en internationellt sett stark djurskyddslagstiftning. Det är något vi ska vara stolta över. Tyvärr visar det sig med jämna mellanrum att den svenska lagstiftningen inte efterlevs på alla områden. Jag menar att det är av stor vikt att vi åtgärdar eventuella missförhållanden om vi ska kunna vara trovärdiga på området.

Ett sådant område är den svenska minknäringen. Redan år 2003 konstaterades i den svenska pälsdjursnäringens utredning (SOU 2003:86 Djurens välfärd och pälsdjursnäringen) att det fanns en rad problemområden inom den

Fel! Okänt namn på

svenska minkfarmningen, varför man framförde att minknäringen senast 2010 skulle leva upp till djurskyddslagens krav på ett naturligt beteende för djuren, eller läggas ned helt eller delvis. Man skriver dessutom att förändringen måste ske skyndsamt eftersom utvecklingsarbetet för minkar knappt börjat, medan det för andra djur pågått under en lång tid. Man skrev bland annat följande:

En fråga är hur lång tid näringen skall få på sig att förbättra förhållandena för minkarna. Vi anser med hänsyn till att förändringen skall ske skyndsamt att en tidsperiod om fem år bör vara tillräcklig för att ge näringen tid att anpassa sig. Denna tid måste dock utsträckas något, eftersom forskning skall pågå samtidigt. SLU har bedömt att forskning skulle behöva pågå till år 2007. Vi anser sammantaget att indikationerna om att 4 § djurskyddslagen inte är uppfylld bör ha upphört till slutet av år 2010. Om så inte har skett bör minknäringen helt eller delvis läggas ner.

Trots att man fick sju år på sig valde pälsnäringen att ta initiativ till ett så kallat djuromsorgsprogram först år 2010, samma år då missförhållandena skulle varit åtgärdade, vilket är mycket anmärkningsvärt. Detta program har för övrigt underkänts och fått utstå kraftig kritik av Jordbruksverket vid två skilda tillfällen.

Minkar är, för den som inte vet detta, ett mycket aktivt och ensamlevande rovdjur och kan på många sätt jämföras med katter, som i sin naturliga miljö klättrar, dyker och simmar. En vuxen mink har i naturen ett revir som alltid ligger längs med ett vattendrag och som kan sträcka sig upp till sex kilometer. Upp till 70 procent av födan fångar minken i vatten och den simmar dagligen upp till 250 meter.

Vi måste naturligtvis ha klart för oss att all djurproduktion innebär en inskränkning av djurets frihet och naturliga beteende. Men detta är inte det samma som att man har rätt att behandla ett djur hur som helst. Det finns i dag bevisligen mycket stora problem på en majoritet av de svenska minkfarmarna. Den 20 augusti 2010 presenterade Jordbruksverket en sammanställning av djurskyddsinspektioner som till exempel visade att 85 procent av minkfarmarna saknar enkla föremål för sysselsättning i minkarnas burar, burar som för övrigt är mindre än en tredjedels kvadratmeter, vilket skall jämföras med det utrymme minken är van vid i sin naturliga miljö.

I andra fall talas om stympade och blödande djur på grund av för trånga burar, sjuka djur med rinnande ögon och öron, medvetlösa och döda djur, stereotypa beteenden och en hög stressnivå, burar fulla med stora mängder avföring, miljöfarligt gödselläckage innehållande kväve och fosfor, döda minkar som ligger oskyddade och kannibalism. Detta är inga undantag utan något som har påträffats på en stor mängd minkfarmer.

Sammantaget visar det sig att minknäringen inte lever upp till svensk djurskyddslagstiftning som kräver att djur skall "hållas och skötas i en god naturmiljö och på ett sådant sätt att det främjar deras hälsa och ger dem möjlighet att bete sig naturligt" 4 § djurskyddslagen (1988:534).

Det står nu klart att svensk minknäring inte klarar av att leva upp till svensk djurskyddslagstiftning, trots att man fått sju år på sig att rätta till missförhållandena, vilket är ett svaghetstecken. För att komma till rätta med de

Fel! Okänt namn på

omfattande missförhållandena inom näringen, är det nu upp till oss politiker att se till att dessa snarast åtgärdas.

Mot bakgrund av ovanstående föreslår jag att det i djurskyddslagen (1988:534) införs en paragraf som klart och tydligt deklarerar att minkar som föds upp för pälsproduktion skall hållas på ett sådant sätt att deras naturliga behov av att springa, klättra och simma tillgodoses och att det införs ett importförbud av pälsvaror från länder som inte lever upp till de krav som stipuleras i svensk djurskyddslagstiftning.

Stockholm den 3 oktober 2011

Richard Jomshof (SD)